

Ordføreren for Forslagsstillerne (Bækgaard): Jeg finder Anledning til at takke det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) for den Tilslutning, han gav Lovforslaget, selv om det var med Forbehold. Der er den Forskel paa det Lovforslag, som er forelagt af det ærede Medlems Parti, og som er blevet omtalt som Smaating, og paa det her foreliggende, at det ærede Medlems Partis Lovforslag var tænkt som en midlertidig Foranstaltning, medens vort tager Sigte paa en varig Ordning og derfor ikke i den Grad tager Hensyn til de øjeblikkelige Forhold, men, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at udvikle, gælder et Omraade, hvor der efter vor Mening er Grund til, at Staten overtager hele Udgiften. Det samme kan jeg for Resten sige med Hensyn til de af den højtærede Statsminister nævnte 10 Mill. Kr., der er blevet omtalt som en øjeblikkelig Foranstaltning til Lettelse for Kommunerne. Mig bekendt er der imidlertid ikke offentligt fremsat Regler for, hvorledes de skal fordeles, og før der foreligger saadanne Regler, kan man ikke tage Stilling til, hvordan de vil komme til at virke. Det er muligt, at de vil komme til at virke heldigt, men mig bekendt foreligger der altsaa ikke offentligt noget om saadanne Regler — gjorde det i alt Fald ikke, den Gang vi forelagde dette Lovforslag.

Det ærede 5te Medlem for 5te Kreds (Johs. Hansen) udbredte sig om, at det foreliggende Lovforslag ikke var egnet til at udjævne Forskellen paa Skattetrykket i de forskellige Kommuner. Jeg ved ikke, om dermed skal være sagt, at det ærede Medlem er imod den Lettelse, der her er tilstøttet; en Del kunde tyde derpaa, men der var andet, som tydede paa, at det ærede Medlem gav Tilslutning. Beløbet er selvfølgelig for lille til at kunne udligne Forskellen i Trykket mellem de haardest og de lettest bebyrdede Kommuner, men, som jeg tidligere har sagt, falder de Udgifter, her er Tale om, forskelligt paa de forskellige Kommuner.

Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) betegnede Lovforslaget som en Inkonsekvens, der kun kunde virke forstyrrende paa Helheden. Nu ved jeg dog ikke, hvor megen Forstyrrelse det kan give, for, som jeg tillod mig at citere før — jeg nævnte maaske ikke, at det var et Citat af Regeringen —, udtaler Regeringen angaaende Statens Overtagelse af disse Udgifter, at Socialreformen er ikke afhængig af dette Spørgsmaal, det kan godt gennemføres isoleret. Man foreslaar ganske vist fra den Side, at det først skal gennemføres paa et senere Tidspunkt,

men naar det kan gennemføres isoleret, kan det sikkert lige saa godt gennemføres forud som bagefter. Derfor vil jeg protestere imod Udtalelsen om, at det foreliggende Lovforslag kan virke forstyrrende paa Helheden. Det ærede Medlem lagde Vægt paa, at jeg havde sagt, det skulde være en varig Ordning. Ja, det er netop det, jeg lægger Vægt paa ud fra den Motivering, som jeg har søgt at give, og som ogsaa i fuldt Maal er blevet givet under Omtalen af hele Socialreformen. Det siges i „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“:

„Det vil saaledes neppe fra nogen Side blive bestridt, at det ikke kan være en kommunal Opgave at tage sig af Sindssygeplejen, Epileptiker- og Aandsvageforsorgen, for saa vidt Anstaltsophold er nødvendigt, Oplæring og Undervisning af blinde, døvstumme, vanføre og lemlæstede, Foranstaltninger, der kræver store Anstalter og en gennemført videnskabelig Specialbehandling.“

Man søger altsaa netop dér at godtgøre, at dette nærmest er en Statsopgave, og man understreger det ved at sige:

„Der er ingen Fare for Misbrug fra Kommunerens Side, da det ikke er disse, men lægevidenskabelige Autoriteter, der tager Ansvar for Indstillingens Nødvendighed.“

Jeg mener, det er tilstrækkelig godtgjort og ogsaa anerkendt fra flere Sider, at her netop bør være Tale om en varig Ordning. Naar jeg har foreslaaet og understreget, at her er Tale om en varig Ordning, er man efter min Mening ikke deraf berettiget til at udlede, at Forslaget skal være en Hindring for Socialreformens Gennemførelse.

Den højtærede Statsminister spørger, af hvilke Kilder de 7 Mill. Kr. skal tages. Da jeg forelagde Lovforslaget, tillod jeg mig at udtale, at det efter det Kendskab, jeg havde til Statsbudgettet, var mit Indtryk, at man havde Raad til 7 Mill. Kr. til disse Formaal. Hvad Formueskatten angaar, er det jo ikke den, der er til Behandling her, og jeg skal derom henvise til mit Partis Ordførers Udtalelser, da vi for nylig havde dette Forslag til Behandling. For øvrigt fik jeg det Indtryk af den højtærede Statsministers Udtalelser, at de, baade hvad angaar Form og Indhold og Stemførelse var betydeligt mere afvisende denne Gang, end første Gang den højtærede Statsminister havde Ordet, og jeg kan derfor ikke vente, at en fortsat Forhandling kan føre os nærmere. Men trods denne Afvisning vil jeg haabe paa, at der kan komme et Resultat ud af Forslaget.